

[Tinning]

i virkeligheden drejer sig om at indføre aldersgrænser for ponyridning for småbørn.

Hvad det vel helt enkelt drejer sig om, er at forsøge at nedbringe antallet af ulykker og gøre de ulykker, der sker, mindre alvorlige. Der er næppe nogen, der forestiller sig – vi gør det i hvert fald ikke – at vi hermed får løst alle hånde problemer. Det er klart, at det, det drejer sig om, er, hvordan legepladserne er indrettet, hvad der er af opsyn, hvad der er af kontakt mellem børn, hvor mange børn der er, hvad der er af voksenindsats osv., og selvfølgelig er det også vigtigt, at kommunerne under alle omstændigheder foretager sig noget. Men det, som dette helt banalt handler om, er vel at give en slags redskab til de personer og myndigheder, som har med legepladserne at gøre, et redskab, de kan bruge til at gøre det hele en lille smule mindre farligt for børnene.

Så enkelt og så banalt er det, og derfor kan vi selvfølgelig støtte forslaget, og vi frygter ikke, at dette skal give anledning til en form for falsk tryghed.

Når både socialministeren og andre har spurgt om, hvad der mon skal stå i sådanne regler – for det kan man nu lige pludselig overhovedet ikke forestille sig – tror jeg, det ville være en idé dels at kigge på det, der er lavet fra BUPLs side – det synes jeg er udmærket – dels at kigge, som også andre har været inde på, på det, som ligger i en eller anden skuffeovre i socialstyrelsen. Mon vi så ikke i al fredsommelighed kan få lavet noget meget rimeligt? Og så tror jeg såmænd også, at børn i forskellige aldre fortsat vil ride på ponyer rundt omkring i landet, og det hilser vi kun med glæde.

Arne Bjerregaard (KrF):

Forslagets intentioner er da smukke og udmærkede, og dem kan vi nok alle sammen stå bag, men jeg mener ikke, at de imødekommes af forslaget. Jeg mener, det er ganske umuligt at udforme regulativer, som har nogen værdi både for en legeplads' indretning og for legeredskaberne. Selvfølgelig kan man lave nogle generelle regulativer, men man kan ikke gå i detaljer og dermed skabe sikkerhed på den enkelte legeplads vedrørende anvendelsen af forskellige redskaber.

Selvfølgelig kan man udforme generelle regulativer med en vis målsætning, altså en

vis pædagogisk målsætning. Så kan man selvfølgelig sige: hvad er det nu for noget? Redskaberne skal være udfordrende, og så skal de selvfølgelig være så sikre som muligt, men det er umuligt for mig at se, hvorledes man på landsbasis skulle kunne udforme nogle redskaber, som kan bruges alle vegne, og som man kan garantere ikke forvolder ulykker på børn.

Jeg mener derimod, at det må og skal være de lokale myndigheder i samarbejde med institutionsfolk og forældre, der skal udtænke legepladsens indretning og selv søge at vurdere legeredskabernes sikkerhed. Jeg tror, der er langt større muligheder ved at foreholde de lokale myndigheder, forældre og institutionsfolk, at de selvfølgelig skal være opmærksomme på legepladserne og ikke bare kan skyde skylden over på andre ved at sige: ja men vi troede, det var godt nok, for det har vi indkøbt i en eller anden virksomhed. Man må da hele tiden i de lokale områder prøve at sikre sig mod, at ulykker sker, ved at leve med i legepladsens udvikling, opbygning osv.

I alt fald vil jeg personlig gerne have mig frabedt ethvert overordnet regulativ i detaljer for fremstilling af redskaber og blåstempling af disse. Tilløb hertil på dette som på andre områder har kun vist en ensretning, en udvikling af idéfattigdom, og derfor tror jeg ikke, det er brugbart. I stedet for mener jeg man skulle udvikle redskaber, der passer såvel til området som til legepladsen på det bestemte sted, på lokal basis. Derved får man både bedre redskaber og mere sikre redskaber end ved hjælp af overordnede regulativer.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Nu var jeg i min indledning så letsindig at sige, at jeg ikke ville bruge de to dødsfald, der har været, til noget som helst i dag, men foranlediget af hr. Arne Bjerregaards udsagn vil jeg godt gøre ham opmærksom på, at i forbindelse med beskrivelsen af netop de to dødsulykker i Ugeskrift for Læger, september 1984, fremgår det klart, at der eksisterer et reglement, der siger noget om afstanden mellem tremmerne i tremmesenge. Disse regler er selvfølgelig lavet, for at vi ikke skal opleve de ulykker, som vi tidligere oplevede mange